

Arrest

nr. 180 644 van 12 januari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 juli 2015 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. VAN ROEYEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende, bij aangetekend schrijven van 8 juni 2009, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 1 april 2010 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf van 8 juni 2009 ontvankelijk wordt verklaard.

1.3. Op 29 juni 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij aangetekend schrijven van 28 september 2012 diende verzoekster een tweede aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 26 oktober 2012 de beslissing waarbij verzoeksters tweede aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.6. Bij arrest nr. 94 338 van 21 december 2012 verwierp de Raad het beroep dat verzoekster instelde tegen de beslissing van gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 juni 2012 waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard.

1.7. Verzoekster diende, samen met haar echtgenoot, op 14 maart 2013 een derde aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 26 april 2013 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag van 14 maart 2013 om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

1.9. Op 20 mei 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag van 14 maart 2013 om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard. Verzoekster en haar echtgenoot stelden tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.10. Verzoekster diende, bij aangetekend schrijven van 5 september 2014, samen met haar echtgenoot, een vierde aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.11. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 30 september 2014 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 september 2014 onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.12. Bij aangetekend schrijven van 18 juni 2015 diende verzoekster, samen met haar echtgenoot, een vijfde aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.13. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 13 juli 2015 de beslissing waarbij verzoeksters vijfde aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 27 juli 2015 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 18.06.2015 bij onze diensten werd ingediend door :

[S.A.] [...]

[S.G.] [...]

Nationaliteit: Kosovo

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door

Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 20.05.2014 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 14.03.2013. [S.G.] legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd.14.03.2014 (zie bevestiging arts dd.10.07.2015 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 20.05.2014 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012)."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van het recht van verdediging "door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing".

Zij verschaft de volgende toelichting:

"Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende en niet op correcte wijze is gemotiveerd, door gewoon te beweren dat de aandoeningen van verzoekende partij in wezen niet verschillen van de aandoeningen beschreven in het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag dd. 14.03.2014 waarvoor DVZ reeds een beslissing heeft genomen.

Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om zijn aanvraag voor machtiging tot verblijf op grond van art. 9 ter af te wijzen.

Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vevat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

*De verwerende partij is echter heel summier in haar motivering van de bestreden beslissing:
[...]*

De bestreden beslissing is dan ook een schoolvoorbeeld van steeds terugkomende onwil in hoofde van de verwerende partij.

Immers, het gaat hier om een prima facie beoordeling waarbij de bedoeling bestaat de aanvraag reeds onontvankelijk te verklaren wanneer de ambtenaar-geneesheer vaststelt dat de ziekte een manifest gebrek aan ernst vertoont.

De verwerende partij legt thans de lat van de ontvankelijkheid echter op de hoogste sport die denkbaar is: de EHRM-rechtspraak die de uiterste grenzen bepaalt van de bescherming die absoluut moet geboden worden. Artikel 9ter Vw. vereist zelf immers geen directe levensbedreiging wegens kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte.

Er kan aldus opgemerkt te worden dat de motivering van de verwerende partij een voorwaarde toevoegt aan artikel 9ter Vw. en daardoor artikel 9ter Vw. miskent.

De arts-attaché van de [ver]werende partij mag alleen 9ter aanvragen medisch onontvankelijk verklaren als zij kennelijk (manifest, overduidelijk) geen enkel reëel risico inhouden. Het kan absoluut niet de bedoeling zijn dat de verwerende partij de aanvragen medisch onontvankelijk verklaren terwijl zij misschien medisch ongegrond zijn.

In casu is er geenszins sprake van ziektes die een manifest gebrek aan ernst vertonen. De verwerende partij heeft slechts een héél oppervlakkige prima facie toets uitgevoerd.

Zij heeft zich immers beperkt tot het stellen dat de aandoeningen die worden aangehaald en beschreven in de medische getuigschriften gevoegd bij de aanvraag dd. 17 juni 2015, exact dezelfde zijn als de aandoeningen die werden aangehaald bij een vorige aanvraag.

De Dienst Vreemdelingenzaken maakt het zich hiermee wel erg gemakkelijk. De aandoeningen waaraan verzoekende partij lijdt zijn inderdaad het gevolg van een aandoening waar zij reeds jaren aan lijdt. Zij heeft gedurende de jaren van verblijf in ons land enorm veel gezondheidsproblemen gehad en haar gezondheidstoestand is reeds meermaals verslechterd.

Na een eerste regularisatieaanvraag om medische redenen omwille van de chronische terminale nierinsufficiëntie als gevolg van lupus nefritis waaraan verzoekende partij lijdt, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken jarenlang geen beslissing genomen in dit dossier.

Nadat verzoekende partij in 2012 een niertransplantatie had ondergaan, nam Dienst Vreemdelingenzaken plots de beslissing dat zij niet langer aan een levensbedreigende ziekte leed, aangezien zij nu over een gezonde nier beschikt. Het is duidelijk dat een dergelijke beslissing om verschillende redenen manifest ongegrond en zelfs ronduit onrechtvaardig te noemen is.

Verzoekende partij heeft na de ondergane niertransplantatie ernstige problemen ondervonden vanwege infecties en haar gezondheidstoestand is op heden geenszins gestabiliseerd. Zij heeft nog steeds op zeer frequente en adequate wijze nood aan gespecialiseerde medische follow-up en opvolging van de transplantatie, die enkel kan worden gegeven in een centrum met expertise op het vlak van transplantatie, die niet kan worden verstrekt in het land van herkomst, Kosovo. Dit wordt door haar behandelende artsen reeds jaren bevestigd.

Verwerende partij is bij de afwijzing van deze aanvraag nogmaals zeer kort door de bocht gegaan met de bewering dat het gaat om dezelfde aandoeningen en maakt er zich nogmaals zeer gemakkelijk vanaf.

Het medisch getuigschrift vermeldt immers duidelijk dat de mogelijke gevolgen en complicaties indien de behandeling zou worden stopgezet levensbedreigend zijn en dat de blijvende opvolging waaraan zij nood heeft zeer frequent dient verstrekt te worden, zonder onderbrekingen. Een transplantatie dient immers zeer goed van dichtbij opgevolgd te worden.

Er kan aldus bezwaarlijk beweerd worden dat de ziekte van verzoekende partij geen reëel risico zouden inhouden voor hun leven of fysieke integriteit, minstens op een onmenselijke en vernederende behandeling bij gebreke aan adequate behandeling in hun land van herkomst (zie verder).

Bovenstaande elementen blijken dan ook absoluut onvoldoende om afwijzing van de aanvraag te rechtvaardigen, hetgeen verder zal blijken uit onderstaand betoog. De motivering van de weigeringsbeslissing is bijgevolg ondermaats.

Artikel 9ter §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet is van toepassing op 3 gevallen:

Op een ziekte die een reëel risico is voor het leven van de patiënt

Op een ziekte die een reëel risico is voor de fysieke integriteit van de patiënt

Op een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst

De bestreden beslissing vermeldt evenwel niets aangaande de vraag of de ziekte van verzoekende partij een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Er werd niet afzonderlijk nagegaan of de ziekte van verzoekende partij een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Uit artikel 9ter §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan evenwel niet worden afgeleid dat indien een vreemdeling niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor het leven van de patiënt of niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor de fysieke integriteit van de patiënt derhalve met vastheid kan gesteld worden dat hij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, te meer daar uit niets blijkt dat verzoekende partij lijdt aan een banale aandoening of ziekte!

Dit wordt bevestigd door de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dewelke in een aantal recente arresten beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken vernietigt waarbij een 9ter aanvraag werd afgewezen enkel omdat het geen direct levensbedreigende, kritieke gezondheidssituatie of vergevorderde (terminale) ziekte is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geoordeeld dat deze interpretatie te beperkend is, aangezien artikel 9ter Vw. zich niet tot het risico op een overlijden beperkt. De Dienst Vreemdelingenzaken moet aldus ook nagaan of de ziekte geen reëel risico vormt voor de fysieke integriteit, op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf. Ook dit moet blijken uit de motivering van de beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken en uit het verslag van de arts-attaché.

In casu is het zo dat verzoekende partij wel degelijk een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling lopen bij gebrek aan een adequate behandeling in hun land van herkomst, daar de kwaliteit en beschikbaarheid van de gezondheidszorg in Kosovo onmogelijk te vergelijken is met deze in België. Bovendien is het risico in casu zelfs levensbedreigend;

Verzoekende partij verwijst naar internationale rapporten met betrekking tot de gezondheidssituatie in Kosovo, waaruit duidelijk blijkt dat de sanitaire en sociale situatie slecht is, en dat de beschikbaarheid, de continuïteit en de toegankelijkheid (kost ten laste van de patiënt, voorwaarden van toegankelijkheid,...) van een adequate behandeling, die kan bestaan uit: medicijnen, medisch materiaal, labo onderzoeken, medische opvolging, hospitalisatie, mantelzorg, ... absoluut ondermaats is.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd."

3.1.2.1. De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals bepaald in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt weergegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is omdat werd vastgesteld dat de elementen die zij aanvoerde ter ondersteuning van deze aanvraag reeds werden aangebracht bij een voorgaande aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Verweerder heeft nader uiteengezet dat op 20 mei 2014 reeds een beslissing werd genomen omtrent verzoeksters derde aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd en dat in het bij de nieuwe aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd

gevoegde standaard medisch getuigschrift de voorheen reeds aangehaalde gezondheidsproblematiek wordt bevestigd. Deze motivering is, in het licht van wat is bepaald in artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, wel degelijk pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Indien verweerder vaststelt dat een vreemdeling bij een herhaalde aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd geen nieuwe dienstige gegevens aanbrengt, dan dient hij deze aanvraag, conform artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk te verklaren. In dat geval dient hij uiteraard geen toetsing meer door te voeren aan de in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde criteria en hieromtrent nadere toelichting te geven. Verzoekster gaat hieraan voorbij waar zij stelt dat verweerder niet motiveerde waarom hij van oordeel is dat de medische problematiek die zij heeft aangevoerd in de aanvraag van 18 juni 2015 geen reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij gebrek aan een adequate behandeling in haar land van herkomst.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.1.2.2. Aangezien geenszins wordt aangetoond dat de motivering van de bestreden beslissing gebrekkig, onduidelijk of dubbelzinnig is kan verzoekster niet worden gevolgd in haar stelling dat, gelet op deze niet aangetoonde gebreken, de rechten van verdediging werden geschonden.

3.1.2.3. De door verzoekster aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet in voorliggende zaak worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet. Voormelde wetsbepaling luidde op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen als volgt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

[...]

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Uit deze bepaling blijkt, zoals reeds gesteld, dat verweerder een aanvraag om machtiging tot verblijf die op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt ingediend onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die werden ingeroepen ter onderbouwing van deze machtigingsaanvraag voorheen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster bij haar aanvraag van 14 maart 2013 om in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd een op 4 januari 2013 gedateerd standaard medisch getuigschrift neerlegde waarin onder de hoofding “*Diagnose*” het volgende wordt vermeld: “*Terminale nierinsufficiëntie o.b.v. lupus nefritis waarvoor kadaverniertransplantatie op 14/12/2012.*” In dit medisch getuigschrift wordt verder uiteengezet dat een medicamenteuze behandeling vereist is en dat er blijvend nood is aan een verdere opvolging met onder andere een “*monitoring farmacologische spiegels immunosuppressiva*”. In het standaard medisch attest van 31 maart 2015 dat verzoekster voegde bij haar aanvraag van 18 juni 2015 wordt uiteengezet dat verzoekster lijdt aan lupus erythematosus en een niertransplantatie diende te worden doorgevoerd. Er wordt tevens gewezen op het gevaar voor opportunistische infecties en de nood aan een frequente, blijvende, specialistische opvolging in een centrum met expertise op het vlak van transplantatie en een medicamenteuze behandeling.

Verweerder liet een controlearts de standaard medische getuigschriften vergelijken en deze arts stelde vast dat de aandoeningen van verzoekster die worden beschreven in het medisch getuigschrift van 31 maart 2015 en de hierbij gevoegde medische stukken “*in wezen niet verschillen van de aandoeningen beschreven in het medisch attest gevoegd bij de aanvraag d.d. 14.03 201[3] waarvoor DVZ op 20.05.2014 reeds een beslissing heeft genomen.*”

Gelet op voorgaande vaststellingen is het niet incorrect of kennelijk onredelijk om te concluderen dat *“de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.”*

Verzoekster betoogt dat in het standaard medisch getuigschrift van 31 maart 2015 wel nieuwe elementen worden aangebracht aangezien in voormeld attest wordt vermeld dat een stopzetting van haar behandeling levensbedreigend kan zijn en dat er nood is aan een zeer frequente opvolging. De Raad kan in dit verband slechts vaststellen dat de nood aan een *“stricte opvolging”* ook reeds in het standaard medisch getuigschrift van 4 januari 2013 wordt vermeld en dat in dit getuigschrift onder meer wordt aangegeven dat een stopzetting van de behandeling de *“acute rejectie van de transplantatienier”* tot gevolg kan hebben, wat toelaat te begrijpen dat er dan een levensbedreigende situatie ontstaat. Verzoeksters uiteenzetting laat derhalve niet toe te concluderen dat verweerder relevante nieuwe elementen over het hoofd zou hebben gezien.

Door erop te wijzen dat zij nadat zij een niertransplantatie onderging nog ernstige problemen ondervond ingevolge infecties – wat samenhangt met de aangevoerde aandoening – en door voor te houden dat haar gezondheidstoestand nog niet is gestabiliseerd toont verzoekster ook niet aan dat zij nieuwe dienstige gegevens aanbracht omtrent de ingeroepen medische problematiek. Zij toont dit evenmin aan door te stellen dat de artsen die haar behandelen reeds jaren bevestigen dat een medische opvolging van haar situatie in Kosovo niet mogelijk is. De Raad merkt in dit verband op dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat er in Kosovo geen niertransplantaties kunnen worden doorgevoerd, doch dat geen nieuwe stukken voorliggen waarin zou kunnen worden gelezen dat lupus erythematosus of de infecties die het gevolg zijn van deze aandoening in dat land niet kunnen worden behandeld.

Verzoekster licht nog toe dat zij reeds jaren gezondheidsproblemen heeft, dat verweerder er lang over deed om een beslissing te nemen aangaande een eerdere aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd en dat zij niet akkoord gaat met de beslissing van verweerder om een voorheen ingediende aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd als ongegrond af te wijzen. Deze gegevens zijn evenwel niet nuttig bij de beoordeling van de vraag of toepassing kan worden gemaakt van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet.

Verweerder heeft in de bestreden beslissing nergens gesteld dat enkel aandoeningen die direct levensbedreigend zijn, kritieke gezondheidssituaties of vergevorderde (terminale) ziekten in aanmerking kunnen worden genomen. Verzoeksters uiteenzetting hierover is dan ook niet ter zake.

Verzoeksters raadsman wijst er ter terechtzitting nog op dat bij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 18 juni 2015 ook een brief van een psychologe werd gevoegd waaruit blijkt dat verzoekster psychologische ondersteuning geniet omwille van haar medische situatie. In dit verband moet worden opgemerkt dat in het standaard medisch getuigschrift van 31 maart 2015 dat verzoekster heeft aangebracht geen melding wordt gemaakt van enige psychische problematiek of van de nood aan een psychologische behandeling. Er blijkt dan ook niet dat verweerder een kennelijke appreciatiefout heeft gemaakt door een schrijven dat niet uitgaat van een arts en waarin geen diagnose wordt gesteld niet bij zijn vergelijking van de aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen te betrekken en geen psychische problematiek als nieuw gegeven te weerhouden.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Haar betoog luidt als volgt:

“Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of

orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

De verwerende partij is bij de afwijzing van de aanvraag wel zeer kort door de bocht gegaan.

Het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid bij het nemen van beslissingen de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen.

Niettegenstaande de verwerende partij hierbij enkel een prima facie beoordeling dient uit te voeren, heeft verwerende partij wel de plicht om omzichtig en zorgvuldig te werk te gaan.

Indien de verwerende partij de medisch dossiers van verzoekende partij enigszins zorgvuldig had onderzocht, dan zou zij nooit besloten hebben tot afwijzing van de aanvraag 9ter.

Het is immers duidelijk dat de gezondheidssituatie van verzoekende partij ernstig is en dat een adequate opvolging en behandeling noodzakelijk zijn. Hiervoor kan verwezen worden naar hetgeen hierover vermeld werd bij het eerste middel.

Door de medische regularisatieaanvraag van 17 juni 2015 van verzoekende partij onontvankelijk te verklaren op grond van het feit dat uit de voorgelegde medische attesten niet zou blijken dat verzoekende partij niet zou lijden aan medische aandoeningen die een reëel risico inhouden, blijkt dat de verwerende partij niet in alle objectiviteit alle inhoudelijke elementen die in de standaard medische attesten werden aangehaald, heeft onderzocht.

Indien verschillende nierspecialisten van oordeel zijn dat de aandoening waaraan verzoekende partij lijdt een blijvende, hoogspecialistische follow-up vereist en dat de transplantnier die verzoekende partij enkele jaren terug heeft gekregen blijvend moet opgevolgd worden, dan kan men zich terecht de vraag stellen waarom de arts-attaché niet tot dezelfde conclusie komt.

De behandelende artsen en specialisten volgen verzoekende partij immers reeds jaren op, sinds haar aankomst in België. Zij hebben reeds enorm veel tijd en moeite besteed aan de gezondheidstoestand van verzoekende partij. Zij zijn van oordeel dat die gezondheidstoestand slechts kan behouden blijven bij een uiterst strikte follow-up.

Verzoekende partij is onlangs nogmaals opgenomen op de spoedafdeling, hetgeen deze situatie nogmaals aantoont.

Men kan zich daarom terecht de vraag stellen of de arts-attaché die het dossier van verzoekende partij heeft onderzocht wel effectief de nodige kennis heeft om hierover te oordelen. In hoeverre is deze arts een nierspecialist die de noodzaak aan behandeling en opvolging van een dergelijke aandoening waaraan verzoekende partij lijdt kan inschatten en beoordelen?

De vraag of de verwerende partij rekening gehouden heeft met alle elementen eigen aan de ziektebeelden van de verzoekende partij is hier duidelijk aan de orde. De werkwijze die verwerende partij in casu heeft toegepast strookt niet met het redelijkheidsbeginsel.

Verwerende partij kan dan ook onmogelijk voorhouden dat de ziektes waar verzoekende partij aan lijdt kennelijk niet beantwoorden aan een ernstige ziekte.

De bestreden beslissing druist in tegen de bedoeling van de wetgever om ziektes, die een manifest gebrek vertonen aan ernstigheid, uit te sluiten van de mogelijkheid om een medische regularisatieaanvraag in te dienen.

De verwerende partij beslist onvoldoende gefundeerd en zonder rekening te houden met de hierboven aangehaalde argumenten, hetgeen niet redelijk noch zorgvuldig is en in strijd met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet."

3.2.1. De Raad kan slechts vaststellen dan verzoeksters stelling als zou verweerder haar, bij aangetekend schrijven van 18 juni 2015, ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk

hebben verklaard *“op grond van het feit dat uit de voorgelegde medische attesten niet zou blijken dat [zij] niet zou lijden aan medische aandoeningen die een reëel risico inhouden”* of zou hebben aangegeven dat de aandoening waaraan zij lijdt geen ernstige ziekte is feitelijke grondslag mist.

Daarnaast moet nog worden opgemerkt dat verzoekster door haar medische situatie en de nood aan een opvolging van haar toestand nogmaals uiteen te zetten niet aantoonde dat verweerder op incorrecte gronden of op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat de dienstige gegevens die zij aanvoerde bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 18 juni 2015 reeds werden aangevoerd in een eerdere aanvraag om tot een verblijf op medische gronden te worden gemachtigd.

De beschouwingen van verzoekster laten niet toe te concluderen dat verweerder – die zich daarenboven liet bijstaan door een controlearts – de bestreden beslissing niet deugdelijk heeft voorbereid of dat hij op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij stelt het volgende:

“Doordat in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met de mogelijke stopzetting van de behandeling en de gevolgen daarvan op de medische problemen van verzoekende partij.

Terwijl de bij de medische regularisatieaanvraag dd. 17.06.2015 bijgevoegde medische attesten duidelijk aantonen dat verzoekende partij lijdt[t] aan medische aandoeningen waarbij een adequate behandeling noodzakelijk is.

De verzoekende partij en haar echtgenoot zijn afkomstig uit Kosovo.

De gezondheidszorg in Kosovo is geheel ondermaats.

Het is aldus duidelijk dat bij een terugkeer naar het land van herkomst de medische problemen zullen verergeren.

In dit opzicht maakt de bestreden beslissing een schending van artikel 3 EVRM uit.

Ook dit werd bevestigd in de recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”

3.3.3. De Raad dient te benadrukken dat verweerder door vast te stellen dat de door verzoekster ingeroepen medische problematiek dezelfde is als deze die zij reeds aanbracht in het raam van een eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf geen handeling stelt die tot gevolg heeft dat verzoekster wordt onderworpen aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Verweerder heeft ook geenszins geweigerd de door verzoekster aangevoerde medische problematiek aan een nauwgezet onderzoek te onderwerpen. Hij heeft dit onderzoek doorgevoerd ingevolge de aanvraag om machtiging tot verblijf van 14 maart 2013 en vastgesteld dat de gezondheidsproblemen die verzoekster heeft haar niet verhinderen om te reizen en dat de medicatie die zij nodig heeft in Kosovo beschikbaar en voor haar toegankelijk is. Hij heeft tevens vastgesteld dat zij in Kosovo een beroep kan doen op artsen-specialisten. Verzoekster werd ook in de mogelijkheid gesteld deze beslissing aan een rechterlijke controle te onderwerpen.

Uit artikel 3 van het EVRM kan ook niet worden afgeleid dat wanneer een bestuur heeft vastgesteld dat een bepaalde gezondheidsproblematiek een vreemdeling niet verhindert om de terugreis naar zijn land van herkomst aan te vatten en dat hij in dat land een beroep kan doen op artsen en kan beschikken over de geneesmiddelen die hij nodig heeft dit bestuur een eerder onderzoek zou dienen over te doen indien er geen nieuwe relevante overtuigingsstukken worden voorgelegd.

Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt niet.

Het derde middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK